

VYMAZAT GARRARDA CONLEYHO

**GARRARD
CONLEY**

**ZPOVĚĎ MLADÉHO SPISOVATELE O LÁSCĚ, VÍŘE,
A O TOM, JAK SOUČASNÁ CÍRKEV „LÉČÍ HOMOSEXUALITU“**

Vymazat Garrarda Conleyho

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Garrard Conley
Vymazat Garrarda Conleyho – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vymazat Garrarda Conleyho

**Garrard
Conley**

I

Pondělí, 7. června 2004

John Smid stál hrdě, se širokými rameny, a zářivě se usmíval za brýlemi s tenkými drátěnými obroučkami. Na sobě měl volné sváteční kalhoty a proužkovanou košili s límečkem, z čehož se stala standardní uniforma evangelických mužů po celé zemi. Pod košilí se mu napínaly vystupující obrysy tílka a šedivějící blond vlasy zkrotil zastříhovač velikosti pět, běžný v kadeřnictvích South Clips po celém Jihu. My ostatní jsme seděli v půlkruhu čelem k němu, všichni oblečení v souladu s pravidly oblékání popsanými v našich manuálech o 274 stranách.

Muži: Vždy nosit košili, včetně času spánku. Trička bez rukávů nejsou povolena, ať už nošená jako svrchní nebo spodní část oděvu, a to včetně „muscle“ triček či jiných typů tílek. Vousy odstraňovat sedmkrát týdně. Kotlety nikdy pod vrcholem ucha.

Ženy: Vždy nosit podprsenku, mimo dobu spánku. Sukně musejí sahat ke kolenům nebo níže. Tílka dovolena jen v případě kombinace s blůzou. Nohy a podpaží holit minimálně dvakrát týdně.

„První věc, kterou musíte udělat, je uvědomit si, jak jste se stali závislími na sexu, na věcech, které nejsou od Boha,“ řekl Smid. Právě jsme se učili Krok 1 z programu Láska v akci (LIA, *Love in*

Action) sestávajícího z dvanácti kroků. Byl to soubor principů, který přirovnával hříchy nevěry, sodomie, pedofilie a homosexuality k návykovému chování typu alkoholismu nebo gamblerství. Trochu jako Anonymní alkoholici pro něco, o čem naši vedoucí mluvili jako o naší „sexuální deviaci.“

Když jsem s ním pár hodin předtím seděl v jeho kanceláři, poznal jsem jiného muže: přívětivějšího, trhlejšího Smida, třídního klauna středního věku, ochotného se uchýlit k jakýmkoliv šaškárnám, aby mě přiměl se usmát. Choval se ke mně jako k dítěti a já jsem se do té role vžil, i když mi tehdy bylo devatenáct. Řekl mi, že jsem přišel na správné místo, že mě Láska v akci vyléčí, pozvedne od hříchu do světla Boží slávy. Jeho kancelář byla dostatečně jasná na to, aby dokazovala pravdivost jeho tvrzení, a její stěny byly až na zarámovaný výstřižek z novin nebo vyšívaný verš z Bible holé. Za jeho oknem byl prázdný pozemek, což je v této příměstské oblasti nezvyklé, zanedbaný travnatý binec posetý neonovými pampeliškami a tisícovkami jejich hlaviček se semínky, které se do konce týdne rozptýlí kolem dálnice.

„Pokoušíme se kombinovat několik modelů léčby,“ ubezpečil mě Smid a otočil se ve svém kancelářském křesle tváří k oknu. Oranžové slunce stoupalo po zádech zamlžených vybledlých budov v dálce. Čekal jsem, až se přes ně sluneční světlo přelije, ale zdálo se, že čím déle jsem se díval, tím déle to trvalo. Přemýšlel jsem, jestli na tomhle místě právě takhle nefunguje čas: minuty jako hodiny, hodiny jako dny, dny jako týdny.

„Jakmile se zapojíš do skupiny, budeš na dobré cestě k uzdravení,“ řekl Smid. „Důležité je, abys byl neustále otevřený.“

Byl jsem tu na základě své vlastní volby, navzdory svému rostoucímu skepticismu, navzdory svému skrytému přání utéct od hanby, kterou jsem cítil od chvíle, kdy se moji rodiče dozvěděli, že jsem gay. Do svého současného života jsem už zainvestoval příliš mnoho na to, abych ho opustil: do své rodiny i do stále abstraktnějšího Boha, kterého jsem znal od chvíle, kdy jsem byl batole.

Bože, modlil jsem se, když jsem opouštěl kancelář a procházel úzkou chodbou do hlavní místnosti, zatímco zářivky poblikávaly ve svých kovových mřížích, *já už nevím, kdo vlastně jsi, ale prosím, dej mi moudrost, abych to přežil.*

O pár hodin později jsem seděl uprostřed Smidova kruhu a čekal, až se ke mně Bůh připojí.

„Nejste lepší ani horší než jakýkoliv jiný hříšník na tomto světě,“ řekl Smid. Ruce měl neustále zkřížené za zády a celé tělo napjaté, jako by byl přivázán k neviditelnému prknu. „Bůh vidí všechny hříchy ve stejném světle.“

Přikývl jsem spolu s ostatními. S hatmatilkou bývalých gayů jsem se už stihl seznámit. Ale bylo to šokující, když jsem to poprvé četl na webových stránkách toho zařízení – když jsem se poprvé dozvěděl, že homosexualita, kterou jsem se po většinu svého života pokoušel ignorovat, se nejspíš „vymkla kontrole“. A že pokud se nebudu léčit, mohl bych nakonec blbnout s něčím psem. Jakkoliv se tato myšlenka zpětně jeví jako absurdní, už jsem neměl moc na vybranou, čím jiným pokračovat. Byl jsem stále dost mladý na to, abych měl jen pár prchavých zkušeností

s jinými muži. Před odchodem na vysokou jsem se setkal pouze s jedním otevřeně homosexuálním mužem, kadeřníkem mé matky, pesimistickým týpkem, který většinu času trávil naplňováním toho, co jsem vnímal jako stereotyp: chválil můj vzhled; roznášel drby o spolupracovnících; probíral plány na svůj příští báječný vánoční večírek a svůj dokonalý bílý plnovous měl již vytvarovaný pro roli Chlípného Santy. Zbytek svojí bigotnosti jsem se naučil pomocí pantomimy: z ochablých zápěstí a přehnaně elegantního vykračování uštěpačných členů církve; z vět, které se pozvedaly od přirozené mluvy k muzikálové melodičnosti – „ach, to jsi *neměl*“; církevní petice, které bylo třeba podepsat, aby byla naše země v bezpečí před „perverzáký“. Záblesky neonově zbarvené lykry, šelst pérového boa, pevný zadek třesoucí se na kameru: To, co se mi poštěstilo vidět v televizi, vypadalo jako další důkaz, že být gayem je bizarní a nepřirozené.

„Musíte pochopit jeden velmi důležitý fakt,“ řekl Smid hlasem tak blízkým, že jsem jej cítil na hrudi. „Vy využíváte sexuální hřích k tomu, abyste zaplnili prázdno ve vašem životě ve tvaru Boha.“

Byl jsem tu. Nikdo nemohl říct, že se nesnažím.

Hlavní místnost byla malá a osvětlená halogenovým světlem, s posuvnými dveřmi, které se otevíraly na betonovou verandu vyprahlou sluncem. Na zdi za námi viselo laminovaných Dvanáct kroků slibujících pomalou, ale plynulou léčbu. Kromě těchto plakátů byly stěny víceméně prázdné. Nebyly zde žádné kříže, žádné křížové cesty. Taková ikonografie tu byla považována za modlářství; společně s astrologií, hrou Dračí doupě, východními

náboženstvími, spiritistickými tabulkami Ouija, satanismem a jógou.

Vůči sekulárnímu světu zastávala LIA extrémnější postoj než kterákoliv z církví, v nichž jsem vyrostl, ačkoliv způsob myšlení vedoucích mi nebyl neznámý. Fundamentalistický proud křesťanství, který je znám pod názvem baptisté, tedy denominace mojí rodiny, misijní baptisté, zakazoval vše, co mělo sílu odvést duši od přímé komunikace s Bohem a Biblí. Velká část z další zhruba stovky denominací tvořících baptistické spektrum často kličkovala okolo toho, co ovečkám má nebo nemá být povoleno. Přitom některé církve tyhle záležitosti braly mnohem vážněji než jiné a témata typu etiky tance a nástrah čtení nebiblických knih jsou stále předmětem diskuse. „Harry Potter není nikdo jiný než svůdce dětských duší,“ řekl jednou našemu rodinnému sboru jeden hostující baptistický kazatel. Neměl jsem pochyb o tom, že by se i moji vedoucí v LIA stranili jakékoliv zmínky o Harrym Potterovi, že můj čas strávený v Bradavicích bude muset zůstat mým soukromým potěšením a že jsem svým příchodem sem vstoupil do ještě vážnějšího paktu s Bohem. Do paktu, který ode mě vyžadoval, abych odstranil většinu toho, co bylo před LIA. Než jsem vstoupil do této místnosti, bylo mi nařízeno odvrhnout všechno kromě své Bible a svého manuálu.

Protože většina klientů LIA vyrostla v rámci tohoto protestantismu, který vše chápe doslovně, a zoufale toužila po vyléčení, setkala se přísná pravidla vedoucích s vlažným potleskem. Prosté bílé stěny zařízení se zdály být vhodným stylem čekárny, určené k čekání na přijetí božího odpuštění. Zakázána byla dokonce

i klasická hudba – „Beethoven, Bach, atd. nejsou považováni za křesťany“ – a místnost v průběhu našeho ranního rozjímání přikrývalo tíživé ticho překlápějící se do našich každodenních aktivit a inspirativní atmosféry, která vypadala když už ne svatě, tak alespoň nesvětsky.

Studijní část vzadu v místnosti zahrnující knihovnu naplněnou inspirativní literaturou a pořádným štosem Biblí obsahovala desítky svědectví úspěšně vyléčených bývalých gayů.

„Pomalů, ale jistě jsem se začal uzdravovat,“ četl jsem to ráno a při tom prstem skřípal po lesklé stránce. „Začal jsem se uzdravovat z potřeby mít přítele mužského pohlaví kvůli sexu. Zjišťuji, kým skutečně jsem, namísto falešné osobnosti, kterou jsem si vytvořil, abych byl sám sobě přijatelný.“

Vymazáním své „falešné osobnosti“ jsem strávil několik uplynulých měsíců. Jednoho zimního dne jsem vyšel ze svého pokoje na kolejích a skočil do napůl zmrzlého jezera kampusu. S chvěním a botami nasáklými vodou jsem se vrátil zpět do pokoje a cítil jsem se překřtěný. Otřesen šokem z ledového tepla na znečitlivělé kůži jsem sledoval, jak po hraně sprchové hlavice postupuje kapka vody. Modlil jsem se. *Pane, dej, ať jsem stejně čistý i já.*

V průběhu svého pobytu v Lásce v akci jsem tuto modlitbu opakoval, dokud se z ní nestala mantra. *Pane, dej, ať jsem stejně čistý i já.*

Z cesty do zařízení s mou matkou si toho moc nepamatuju. Snažil jsem se odvracet zrak, abych zabránil nahrávání toho, co

ubíhalo za oknem spolujezdce. Pár detailů ale zůstalo: bahni-tá Mississippi barvy karamelu plynoucí za ocelovými nosníky mostu Memphis-Arkansas – rozsah našeho amerického Nilu byl perfektním stimulantem mojí mysli neovlivněné kofeinem; skleněná pyramida třpytící se na okraji města šířící svoje horké světlo skrze naše přední sklo. Byla polovina června a v průběhu dopoledne už byly všechny povrchy ve městě příliš horké na dotyk trvající déle než několik vteřin, v poledne se již všechno pařilo. Jediná úleva přišla ráno, kdy slunce odpočívalo na hraně horizontu, stále jako pouhý náznak světla.

„Jistě by si mohli dovolit něco lepšího než tohle,“ řekla moje matka, když zajížděla na parkovací místo před obdélníkovým obchodákem. Lokalita byla luxusnější než zbytek města – byla součástí bohatší čtvrti – a přesto byl tento obchodák zřejmě nej-méně atraktivním orientačním bodem široko daleko, místem pro dočasné umístění levnějších obchůdků a malých klinik. Vyšisované červené cihly a sklo. Dvoukřídlé dveře ústící do bílé vstupní haly s falešnými rostlinami. Logo nad vchodem: obrácený červený trojúhelník s vyřezanou dírou ve tvaru srdce a přes tuto mezeru se táhnoucí řada tenkých bílých čar. Vystoupili jsme z auta a zamířili směrem ke dveřím, moje matka vždy o pár kroků přede mnou.

Jakmile jsme vstoupili dovnitř, požádal mě usměvavý recepční, abych se zapsal do hlavní knihy. Vypadalo to, že mu je okolo pětadvaceti. Měl na sobě polo tričko, které mu volně spadalo z hrudi, a jeho oči byly jako zářící, poctivý kobalt. Očekával jsem nějaký bledý příznak, který již v sobě smazal vše zajímavé. Místo toho tu byl někdo, kdo vypadal, že by si se mnou byl ochoten

zahrát pár kol *Halo* a pak použít analogie z videoher k tomu, aby mi trochu pověděl o tom, co pro něj udělal Bůh. *Musíš bojovat proti nepřátelům, těm vetřelcům, kteří se snaží napadnout tvoji duši.* Moderních mladých pastorů podobného vzhledu a postoje jsem už potkal spoustu.

Už si nepamatuju, jak se jmenoval. Už si nepamatuju, jestli v té hale byly nějaké známky toho, co mělo následovat, nějaké malby na stěně, nějaká vyvěšená pravidla. Ta hala je pro mě nyní jen oslepující bílá čekárna, jakou vídáme v hollywoodských zobrazeních nebe: prázdný prostor.

„Můžu se tu porozhlédnout?“ zeptala se moje matka. V tom způsobu, jakým její hlas přešel do zdvořilé otázky, mě něco znepokojilo, jako by žádala, jestli se může podívat na nabízenou nemovitost.

„Je mi líto, madam,“ řekl recepční. „Dozadu mohou vstupovat pouze klienti. Z bezpečnostních důvodů.“

„Z bezpečnostních?“

„Ano, madam. Mnoho našich klientů se vyrovnává s potlačovanými rodinnými problémy. Vidět rodiče, bez ohledu na to, čím je, bez ohledu na to, jestli je to někdo milý jako vy“ – vítězoslavný úsměv mu prohloubil dolíčky – „může být poněkud zneklidňující. Proto tomu říkáme bezpečná zóna.“ Natáhl obě ruce k bokům a zeširoka se jimi rozmáchl – pomalu a trochu strnule, pomyslel jsem si, jako by jeho pohyby bývaly dříve mnohem velkolepější a od té doby se je naučil krotit. „Jelikož jste pouze ve dvoutýdenním programu, budete mít ke svému synovi přístup kdykoliv kromě času společného rozvrhu.“

Ten byl od devíti do pěti. Večery, noci a brzká rána jsem trávil se svou matkou v Hampton Inn & Suites a pokoj opouštěl jen v nevyhnutelných případech. Většinu svého volného času jsem měl trávit přípravou domácího úkolu na následující den. Papír s harmonogramem, který mi dal recepční, byl poměrně jasný: Každá hodina odpovídala jednomu černě orámovanému čtverečku; v těch byla velkými písmeny vepsána slova jako „čas na ztišení“ a „čas na aktivitu“ a „poradenství“.

Recepční mi podal tlustý manuál LIA a složku. Otevřel jsem manuál, v jehož plastovém hřbetu to zapraskalo, a přivítal mě černobílý pozdrav s mým jménem vytištěným velkým písmem. Pod ním bylo pár biblických veršů, Žalmy 32:5–6, napsaných obecnou moderní angličtinou odlišnou od formální verze King James Bible, na níž jsem vyrostl.

Svůj hřích jsem však potom doznal Tobě, své provinění jsem odhalil. Řekl jsem: „Vyznám Hospodinu své zločiny!“ a Ty mi odpustil mou vinu a hřích.

Náhodně jsem listoval stránkami a moje matka mi přitom koukala přes rameno. Chtěl jsem tu knihu zavřít už ve chvíli, kdy jsem spatřil očividné chyby a klipartovou grafiku. Chtěl jsem, aby si matka před odchodem myslela o tom místě jen to nejlepší, ne proto, že jsem měl pocit, že obhajuju manuál chabého vzhledu, ale protože jsem chtěl, aby ta chvíle uplynula co nejrychleji bez dalšího jejího až příliš zdvořilého dotazování. Kdyby začala klást otázky týkající se designu a neformálního

biblického jazyka, mohla by se začít dotazovat na kvalifikace, na to, proč jsme vůbec tady. Já vím, že tím by se všechno ještě zhoršilo. Otázky pouze prodlužovaly bolest těchto okamžiků a téměř vždy zůstaly bez odpovědi. Už jsem skončil s kladením otázek týkajících se toho, jak jsem se ocitl v téhle situaci, hledáním jiných odpovědí, jiných realit, jiných rodin nebo těl, do kterých jsem se mohl narodit. Pokaždé, když jsem si uvědomil, že žádné další alternativy neexistují, jsem se ptáním cítil hůř a hůř. Konečně jsem byl připraven brát věci tak, jak přicházejí.

„Kdybys něco potřeboval, zavolej,“ řekla matka a stiskla mi rameno. Měla úplně blond vlasy a výrazně modrou řasenku, modré oči a věčné tričko s květinovým potiskem: barevný bod v tomhle fádním místě.

„Je mi líto, madam,“ řekl recepční, „ale po dobu pobytu budeme muset vašemu synovi uschovat telefon. Z bezpečnostních důvodů. Kdyby se neočekávaně objevilo něco důležitého, budeme vás informovat.“

„Myslíte, že je to nutné?“

Moje matka s recepčním ukončili svůj rozhovor – „To jsou pravidla, madam. Je to v jeho nejlepším zájmu.“ – a pak se rozloučila. Řekla mi, že nás odchází ubytovat do hotelu a že mě přijede přesně v pět vyzvednout. Objala mě a já se díval, jak odchází, s hlavou vztyčenou a rameny narovnanými, a prosklené dvoukřídle dveře se za ní se sténáním svých pneumatických pantů zavřely. Už jsem ji takto jednou viděl, bylo to ten rok, kdy zemřeli oba moji prarodiče. Provedla mě tím rokem. Podržela pro mě místo

vedle sebe na pohovce, zatímco se do našeho obýváku a ven proplétali návštěvníci přinášející kastroly a košíky naplněné sladkým pečivem. Projížděla mi svými prsty vlasy a šeptala, že smrt je proces, že oba moji prarodiče žili šťastný život. Přemýšlel jsem, zda se takhle cítí i teď, zda si myslí, že LIA je součástí nezbytného procesu – složitého, to ano, ale bylo jednodušší ho přijmout, když jste věděli, že je součástí Božího plánu.

„Pojďme tě zaregistrovat,“ řekl recepční.

Následoval jsem ho do jiné místnosti, také prázdné a s bílými stěnami, kde stál u stolu blondatý kluk, který mě požádal, abych si vyprázdnil kapsy. Byl sotva starší než já, asi dvacetiletý, ale nesl s sebou atmosféru autority, na základě čehož jsem dospěl k myšlence, že už tu nějakou dobu je. Byl kultivovaným, mladistvým způsobem pohledný, vysoký a vyzáblý, i když to nebyl můj typ. Ale zase jsem tak úplně nevěděl, jaký je můj typ.

Ty noci, kdy jsem sám sobě dovolil vyhledávat na internetu obrázky mužů ve spodním prádle, jsem se byl schopen dostat jen do poloviny stránky. Pixely se navlékaly pramínek po pramínku jako ve zpomaleném striptýzu, než jsem pocítil potřebu zavřít prohlížeč a pokusit se zapomenout na to, co jsem viděl, a notebook v klíně mi příliš zteplal. Samozřejmě tu byly záblesky, náznaky přitažlivosti objevující se v mých občasných fantaziích – zpevněný biceps tu, ostré V pánve tam, koláž rozličných dŕolíků pod řadou orlích nosů – ten obraz ale nikdy nebyl zcela kompletní.

Blondatý kluk čekal a ukazovákem poklepával na skládací stůl mezi námi. Zašmátral jsem v kapsách a vytáhl svůj telefon,

černou Motorolu RAZR, jejíž malá obrazovka se náhle rozsvítila obrázkem jezera, povinného kusu přírody v kampusu mojí univerzity: pár javorů shluknutých okolo lesknoucí se hladiny. Blondatý kluk při tom pohledu skrčil nos, jako by pod tou pokojnou scénérií cíhalo něco perverzního.

„Budu si muset prohlédnout všechny tvoje obrázky,“ řekl. „A taky zprávy.“

„Standardní postup,“ vysvětloval recepční. „Všechny snímky budou odebrány za účelem střízlivého přehodnocení.“ Citoval ze sekce Falešné obrazy (FI, *False Images*) manuálu, sekce, kterou si později budu mít za úkol zapamatovat.

Chceme povzbudit každého klienta, mužského i ženského pohlaví, k potvrzení své genderové identity. Chceme také, aby každý klient usiloval o integritu ve veškerém svém jednání i vystupování. Proto jsou z programu vyloučeny veškerý majetek, vzezření, oblečení, činnosti nebo humor, které by vás mohly spojit s nevhodnou minulostí. Tyto překážky se nazývají Falešné obrazy (FI). K FI chování mohou patřit hypermaskulinita, svůdné oblečení, mužský/chlapecký oděv (na ženách), nepřiměřené šperky (na mužích) a afektované nebo homosexuální/lesbické chování a mluva.

Pohlédl jsem na svoji bílou košili s límečkem a na sváteční kalhoty, které mi máma to ráno přežehlila, na šrobené sádky procházející středem každé nohy. Nic z mého šatníku ani telefonu nelze považovat za FI. Dal jsem si na to pozor ještě předtím, než jsem

sem přišel. Zkontroloval jsem svůj odraz v zrcadle a vymazal dlouhá vlákna zpráv mezi přáteli; čekal jsem, až šedý mazací panel spořádá veškerou naději, úzkost a strach, sdílené s lidmi, kterým jsem důvěřoval. Cítil jsem se jako nový, jako bych to ráno vystoupil ze své staré kůže, a moje „nevhodná minulost“ byla pořád zmuchlaná na podlaze mého pokoje spolu s ostatním nevypraným prádlem.

„Tvoji peněženku, prosím.“

Udělal jsem, jak řekl. Moje peněženka tam vypadala tak maličká, takový drobný kožený čtverec obsahující velkou část mé identity: řidičák, kartičku sociálního pojištění, platební kartu. Kluk z fotky na řidičáku vypadal jako někdo jiný, jako někdo zbavený všech problémů: usměvavá tvář ve vakuu. Nevzpomínám si, jak mě na dopravním úřadu přiměli tak hloupě se usmívat.

„Vyprázdni prosím obsah své peněženky a polož ho na stůl.“

Tvář mi zbrunátněla. Vytáhl jsem všechny karty. Vytáhl jsem malý svazek dvacetidolarovek, po němž následoval zmačkaný kus široce linkovaného papíru s číslem studijního oddělení univerzity, které jsem si napsal v době, kdy jsem byl nervózní ohledně svých šancí na přijetí na vysokou.

„Co je to za číslo?“ zeptal se ten kluk.

„Studijní oddělení,“ řekl jsem.

„Kdybych na to číslo zavolal, dozvěděl bych se, že mluvíš pravdu?“

„Ano.“

„Máš někde u sebe telefonní čísla nebo fotky svých bývalých kluků?“

Nelíbilo se mi, jak otevřeně mluví o mých minulých „klucích“; bylo to slovo, kterému jsem se pečlivě vyhýbal, protože jsem měl pocit, že pouhé jeho vyslovení by mohlo prozradit mou hanebnou touhu nějakého mít. „Ne, nemám žádný nevhodný materiál.“ Napočítal jsem do deseti, vydechl jsem nosem a znovu pohlédl na toho kluka. Nenechám se vytočit, ne hned na začátku prvního dne.

„Máš v kapsách ještě něco?“

Z jeho otázek jsem začínal být paranoidní. Nemohl jsem sem nevědomky pronést nějaký nevhodný předmět? V tom okamžiku se zdálo, že co se mě týče, je nevhodné úplně všechno. Jako by mi mohl být zakázán vstup do areálu proto, že už teď jsem příliš nemorální. Jeho tón naznačoval, že jsem se zoufale snažil skrývat značně hříšnou minulost. Pravda to ale nebyla. Ačkoliv jsem totiž břímě tohoto předpokládaného hříchu cítil, měl jsem jen velmi málo hmatatelných důkazů, a ještě méně hmatatelných zkušeností na to, abych se z něho mohl zodpovídat.

„Jsi si jistý, že už nic jiného nemáš?“

Měl jsem ještě jednu věc, i když jsem doufal, že té se nebudu muset vzdávat: můj diář Moleskine, do kterého jsem si zapisoval všechny svoje povídky. Byť jsem věděl, že jsou to povídky amatérské, že si jen pohrávám se seriózním psaním, těšil jsem se, jak se k nim budu vracet hned po skončení denní aktivity. Domníval jsem se, že by ty dlouhé popisné pasáže o přírodě, jež se ve chvíli, kdy jsem je psal, zdály být tak nezávadné, mohly být interpretovány jako příliš květnaté, příliš ženské,

jako další známka mojí morální slabosti. V jedné z mých posledních povídek dokonce vystupovala vypravěčka, což byla volba, o níž jsem věděl, že je sotva genderově afirmativní.

„Mám tu tohle,“ řekl jsem a držel Moleskine před sebou, neochotný položit ho na stůl vedle ostatních věcí. „Je to jenom zápisník.“

„Žádné zápisy nejsou dovoleny,“ řekl recepční citující z manuálu. „Všechno ostatní rozptyluje.“

Sledoval jsem, jak si ten blondatý kluk vzal Moleskine do rukou, položil ho na stůl a začal v něm s nezájmem a zamračeně listovat tam a zpátky. Už si nepamatuju, na který příběh narazil, ale pamatuji si, jakým způsobem mi ze zápisníku vytrhl stránky, zmačkal je do husté koule a řekl hlasem zbaveným emocí „Falešný obraz“, jako by to bylo vše, co byly.

„No, to by mělo být všechno,“ řekl recepční. „Teď tě jenom rychle prohledáme a budeš připraven.“

Poplácal mi po nohou, projel prsty pod sámkou mých svátečních kalhot, pak přešel na paže, záhyby mojí košile, a pak, jako by mě to mělo utěšit, mě poklepal po ramenou – jednou, podruhé, potřetí – a celou dobu mi přitom hleděl do očí.

„To bude dobré,“ řekl, hleděl na mě svýma příliš modrýma očima a rukama mi stále tížil ramena. „Museli jsme si tím projít všichni. Zpočátku je to trochu zvláštní, ale nakonec se ti tu bude líbit. Všichni jsme jedna velká rodina.“

Sledoval jsem, jak ten blondatý kluk hází mou povídku do koše. *Pane, dej, ať jsem čistý.* Jestliže mi Bůh na mou modlitbu vůbec kdy odpoví, neučiní tak, dokud nebudu průzračný jako

kapka vody. Zmačkej první polovinu příběhu a hod' ji do koše. Všechno ostatní rozptyluje.

„Neboť odplatou za hřích je smrt,“ pokračoval Smid. Za posuvnými dveřmi za ním se sklánělo odpolední slunce. Pokaždé, když prošel kolem nás, přešel přes něj stín madla uprostřed dveří jako líné kyvadlo metronomu udávající pomalé tempo jeho kroku. Naše terapeutická skupina seděla tiše a nehybně, náš dech byl kalibrován na pomalý rytmus jeho nohou a v břiše jsme pomalu trávili eintopf z přestávky na oběd. Ve skupině nás bylo sedmnáct nebo osmnáct. Někteří tu byli dost dlouho na to, aby si zdvořile dokázali odepřít maso a zpracovaný sýr, zatímco jiní si přinesli svůj vlastní oběd a otevírali neonová víka misek Tupperware vylučujících závan tuňáka a majonézy. Pozoroval jsem, jak obědvají starší členové, kteří už v LIA byli dva nebo tři roky. Všiml jsem si, že měl recepční alespoň částečně pravdu – tohle byla rodina, jakkoliv dysfunkční. Chleba bez kůrky a ultramarínově modré želé cukroví: toto byla skupina, která věděla, jak navzájem tolerovat osobní zvláštnosti stravovacích návyků. Lidé si zvykli na svou rutinu s trochou sebevědomého šveholu, skrytých pohledů, které obvykle doprovázejí velké skupiny, jež byly náhle vrženy do intimnějších podmínek. Vypadalo to, že jsem byl jediný, kdo měl roli outsidera: vidličkou jsem vyškrábával těstoviny s masem, jako bych zapomněl, jak se nakrmit, a sotva jsem pozvedl oči od svého talíře.

Po mé levici seděla S., teenagerka nesvá ve své povinné sukni, která se později přiznala, že byla přistižena, jak si na vagínu

maže arašídové máslo jako pamlsek pro svého psa. „Moc mě těší,“ řekla to ráno, ještě než jsem dostal příležitost se představit. Vypadala, jako by se neustále chystala dělat pukrle, a cukala palcem a ukazovákem vedle záhybů své bavlněné sukně. Po představení mi pohlédla na chodidla a její pohled se zastavil na dlaždičce za mými polobotkami. Na chvíli jsem se zamyslel, jestli jsem si s sebou z vnějšího světa náhodou nepřinesl nějaké hříšné reziduum. „Bude se ti tu líbit.“

Po mé pravici seděl kluk, tak sedmnáct nebo osmnáct let, J., který měl džíny Wrangler, kovbojský úšklebek a jeho účes, částečně připomínající členy studentských spolků, vrhal nebezpečně dlouhou ofinu přes jeho laskavé, oříškově hnědé oči. J. se neustále vychloubal, jak si zapamatoval všech osm „úderných pasáží“ z Bible, pojmenovaných tak pro svou moc dogmaticky odsoudit homosexualitu a podpořit tradiční heterosexuální vztahy.

„Čtu si je každý večer,“ řekl vážným, ale taky trochu hravým hlasem. Nacvičeným sebejistým potřesením mi stiskl ruku. Zdálo se, že za tímto podáním ruky jsou tisíce jiných, a každé z nich postupně upevňovalo jeho stisk, až byl dostatečně silný na to, aby prošel tímto základním testem mužství. „Zapamatoval jsem si tak celé kapitoly.“

Když se naše ruce oddělily, cítil jsem, jak mi jeho pot v klesajícím průtoku ochlazuje dlaň. Žádné objímání ani fyzické dotyky mezi klienty, pamatoval jsem si z manuálu. Povolena jen velmi krátká podání ruky.

„Můj oblíbený?“ řekl s úsměvem. „Nesmíš obcovat s mužem jako se ženou, je to ohavnost!“

Později mi řekl víc o vlastní interpretaci tohoto „úderného“ verše. „Ohavnost,“ řekl a pomalým máchnutím prstů si odsunul ofinu; bílé pŕlměsíce kŕže okolo nehtŕ mu jasně pulzovaly. „Bláznivé slovo. Hebrejsky *toé’va*. Mŕže odkazovat na krevety stejně jako na sex mezi gayi. Všechny ty malé noŕičky plavající slanou vodou totiž Izraelity děsily, víš? Mysleli si, ŕe je to nepŕirozené.“

K dalším členŕm naší skupiny patŕili nevěrní ŕenatí muŕi a vdané ŕeny, bývalí stŕedoškolští učitelé a různí pedagogové zostuzení fámami o jejich sexualitě a teenageŕi drŕení zde proti své vůli v rámci programu Refuge (Útočiště), kontroverzního oddělení cílícího na rodiče, kteří měli pocit, ŕe poslat své dítě do zaŕízení je jedinou moŕností.

Většina z nás byla z Jihu, většina z nás z nějaké časti Biblického pásu. Většina našich pŕiběhŕ zněla pozoruhodně podobně. Všichni jsme se setkali s ultimáty, která pro mnoho jiných lidí neexistovala, s podmínkami, kterým často chyběla láska mezi rodiči a dětmi. V určitém bodě jsme se všichni dostali pŕed volbu „změň to či *ono*“: Jinak budeme bezdomovci, na mizině, exkomunikováni, ve vyhnanství. Všichni jsme měli pŕíliš velký strach z toho, ŕe propadneme sítem systému; všem nám vyprávěli varovné zkazky o drogově závislých, o lidech závislých na sexu, o lidech, kteří nakonec umírali v agónii AIDS v nějaké městské stoce na západním pobŕeží. Ten pŕiběh vŕždycky zněl takto. A my jsme tomu věřili. Z velké části to podporovala média, která jsme konzumovali. V kinech na maloměstě jste se sotva mohli setkat s filmem, který by otevřeně hovoŕil o homosexualitě, a když už jste se s nějakým setkali, pak téměř vŕždy končil tím, jak někdo umírá na AIDS.

Já jsem tu byl v rámci Zdroje (Source), dvoutýdenního zkušeného programu, jehož účelem bylo zjistit potřebnou délku terapie. Většina pacientů potřebovala minimálně tříměsíční pobyt, většinou delší. Ve většině případů odcházeli vysokoškolští studenti jako já minimálně na rok ze školy, aby si vytvořili odstup od nezdravých vlivů. Mnoho jich tu zůstalo ještě déle. Ve skutečnosti tvořili většinu zaměstnanců bývalí pacienti, kteří byli v LIA minimálně dva roky a rozhodli se, že raději zůstanou v zařízení, než by se měli reintegrovat do svých starých životů. Aby mohli bývalí pacienti v zařízení pracovat, očekávalo se od nich, že si najdou předem schválenou práci, postarají se o vlastní finanční zajištění, budou mluvit pouze s těmi, kteří měli zaměstnanci vyjasněný charakter a status, a vyvarují se internetu či jiných „sekulárních prostorů“ – včetně „jakýchkoliv obchodních domů“ nebo jakýchkoliv „nekřesťanských knihkupectví“. A protože pacientům nebylo dovoleno toulat se příliš daleko od kanceláří LIA, stala se podpůrná skupina ústředním bodem jejich životů, cestou, pravdou a světlem, o nichž Ježíš hovořil v Novém zákoně, jedinou správnou stezkou k Boží lásce.

V průběhu následujících dvou týdnů měli zaměstnanci LIA společně s mými rodiči určit, jaká pauza bude nutná v mém případě. Jak už název napovídal, Zdroj byl prvopočátkem dlouhé a složité cesty.

„Pověz jim, co jsi udělal, T.,“ řekl Smid. Byli jsme právě v části Skupinového sdílení našeho odpoledního sezení. „Musíš přiznat, že jsi to udělal, aby se to už nikdy neopakovalo.“

T., obézní muž středního věku s několika zapínacími svetry na sobě, se postavil před naši skupinu a s kamennou tváří přiznal, že se opět pokusil o sebevraždu.

Byl to jeho sedmý pokus o sebevraždu od nástupu do programu. Vyzkoušel prášky, nože, všechno, co našel.

„Jak příznačné,“ zašeptal J., nahnul se dopředu a jeho teplý kovbojský dech mě zalechtal na krku. „Tenhle chlápek žebrá o pozornost. Má spoustu nevyřešených problémů s tátou.“

Zdálo se, jako by se T. ve svých svetrech scvrkával a skrytá část jeho samého byla v porovnání s jeho bledou tváří ostře černá. To, co ho poznamenalo v první řadě, už dávno odešlo, ale LIA se to pokusí vyštrchat.

„Kdo z nás jako první hodí kamenem?“ zeptal se Smid a obrátil se zpátky na skupinu. „Všichni jsme zhřešili a nedosahujeme slávy Boží.“

Upřímnost byla podle všeho z více než poloviny vyhranou bitvou v boji za životní styl bývalého gaye. Museli jste se *chtít* změnit, a dokud jste se nechtěli změnit tak moc, že byste raději zemřeli, než se nezměnili, nikdy byste se nedostali přes Krok jedna – uznání, že jste se mýlili. Důvodem, proč mají budoucí bývalí gayové jako T. pocit, že nejsou schopni změny, řekl Smid, jsou hluboce zakořeněné rodinné problémy, které je nepřestávají oddělovat od Boha. „Sebevražda není řešení,“ řekl. „Řešení je Bůh. Jak prosté a jednoduché.“

„To, co jsem udělal, bylo špatné,“ řekl T., strčil svoje růžově zjizvené ruce do kapes nejsvrchnějšího svetru a mluvil podle scénáře. „Vím, že s Boží pomocí se mohu naučit vidět ve svém životě hodnotu.“

J. zakašlal do pěsti, čímž zadržel smích. *S tím nepočítej.*

Když se T. konečně posadil, všichni jsme řekli: „Miluju tě, T.“ To byl požadavek programu, pravidlo číslo devět sekce Skupinové normy: *Jakmile někdo z vaší skupiny dohovoří, řekněte „Miluju tě, _____.“*

Protože jsou si všechny Boží děti rovny, jsou naše jména vzájemně zaměnitelná.

„Miluju tě, T.“ řekl Smid.

I když jsem to v té době nevěděl, dával Smid dříve jinou radu. Stále se vyrovnával s deset let starou vlnou odporu, jež vyvstala kvůli údajné radě, kterou dal jednomu z prvních mladých mužů účastnících se tohoto programu. Podle memphiských novin *Family & Friends* Smid muži řekl, že by pro něj bylo lepší, kdyby se zabil, než aby žil jako homosexuál.

Různí blogeré od té doby odhadovali počet sebevražd vyplývajících z léčby v LIA na zhruba dvacet až třicet případů, ačkoliv přesně určit podobná čísla je nemožné.

Zde kontroverze nekončily. Podle rozhovoru *Daily Beast* s Petersonem Toscanem, Smidovým bývalým pacientem, který se setkání LIA účastnil koncem 90. let, měla LIA na svědomí i uspořádání předstíraného pohřbu jednoho „aspirujícího odpadlíka“, mladého devatenáctiletého či dvacetiletého muže, který měl pocit, že by mohl mít užitek z otevřeně homosexuálního životního stylu mimo zařízení. Členové LIA stáli před chlapcovým ležícím tělem a hovořili o tom, „jak strašné bylo, že se nedržel Boha, a podívejte, kde je teď, je mrtvý, protože odešel.“ Četli

předstírané nekrology, které popisovaly chlapcův rychlý úpadek, nakažení HIV a poté AIDS, a plakali nad ním. Tak to pokračovalo, dokud ten chlapec nebyl zcela přesvědčen, že je jeho hříšné chování povede ke smrti bez jakékoliv naděje na vzkříšení. Ačkoliv z LIA nakonec utekl, bylo to až po letech a – podle rozhovoru, který jsem vedl s Toscanem – až po letech psychické újmy.

Tím, co nám skutečně nedovolovalo spáchat sebevraždu, byl náš strach z hanby následovaný našim strachem z Pekla.

Smid dokončil svůj proslov a tiše čekal, až se na našich tvářích projeví důležitost Kroku jedna. Po několika dlouhých vteřinách nám dovolil odejít na přestávku, když svoje dlaně spojil k jedinému tlesknutí. Byl to rozčilující zvuk. Vstal jsem a protáhl se, potom jsem prošel posuvnými prosklenými dveřmi a pokračoval přes verandu; měl jsem pocit, že můžu kráčet celé hodiny, dny, týdny. Ostatní šli za mnou a svými botami škrábali o beton.

Chtěl jsem si s J. promluvit více, vypadal jako dost milý kluk, někdo, kdo tu nebyl dostatečně dlouho na to, aby zapomněl, jaký byl první den. Ale J. zůstal usazený uvnitř, a tak jsem se na konci terasy ocitl sám. Viděl jsem S., která stála přímo za sklem, jak si narovná sukni a posílá mým směrem koutek plachého úsměvu. T. stále seděl na konci našeho půlkruhu s pohledem přikovaným ke kousku vyspraveného betonu u mého chodidla, na němž několik žlutohnědých ptáků zobalo drobky, které tam zanechal jeden ze členů skupiny. Spojil před sebou ruce, jako by je měl plné ptačího zobu, z něhož by mohl vytvořit trasu od dveří ke své židli.

„Takže,“ řekl Smid, zatímco kráčel k tabuli na opačné stěně, „může mi někdo říct, co je to genogram?“ Tleskl rukama. „Nikdo?“ Ze stříbrné přihrádky vespod tabule zvedl černý otíratelný fix.

S. narovнала ramena, zvedla jednu ruku a druhou si stahovala sukni pod červené hrudky svých kolenou – což, jak jsem zjistil později, byla pravidla dva, čtyři a šest sekce Skupinové normy našich manuálů: „(2) žádné hrbení na židlích, houpání se na zadních nohou židlí, sezení se zkříženými pažemi, obracení očí v sloup ani dělání obličejů; (4) před mluvením zvedněte ruku; (6) klienti musejí sedět tak, aby nezapříčinili klopýtnutí někoho jiného.“ Evidentně tu byla dost dlouho na to, aby zkrotila většinu svých Falešných obrazů.

„Ano?“ řekl Smid.

„Genogram je rodokmen,“ řekla, „takový, který navíc zobrazuje vzorce naší rodinné historie. Jako taková ilustrovaná genealogie.“ Nebo *seznam postav*, pomyslel jsem si a vzpomněl si na mnoho hodin strávených ve svém pokoji na kolejkách ve snaze vytvořit si ve svém Moleskinu schéma rodinné historie románu *Na Větrné hůrce*, s poznámkami typu „zlejší Kateřina“ vypsány u jmen postav. Přemýšlel jsem, jestli svůj zápisník dostanu zpět.

„Správná odpověď,“ řekl Smid a napsal do horní části tabule velkým psacím písmem slova „Rodokmen–Genealogie.“ Obrátil se na nás. „Můžete k tomu něco dodat?“

Přesouval jsem se po polstrované židli. Takovou nervozitu jsem vždycky cítil na hodinách, tuhle potřebu ukončit ticho následující po otázce nezávisle na tom, jak neadekvátní byla moje odpověď. Zároveň jsem chtěl udělat dojem na ostatní členy skupiny. Chtěl jsem jim ukázat, jak moc toho vím, ať vidí, o kolik jsem chytřejší,

jak nedělám očividné chyby, jak sem nepatřím, fakt ne, jenom jdu kolem, nebude to dlouho trvat a dostanu se odsud ven.

„To byl dobrý tip, S.,“ řekl Smid a převzal od blondátého kluka štos plakátů. Předal štos T., který si z něj vzal jeden list a poslal ho dál. „Genogram zobrazuje dědičné vzorce a hříšné chování v našich rodinách. Ani tolik nesleduje naši genealogii jako historii za naším současným hříšným chováním.“

Smid přešel zpátky k tabuli. S máchnutím sundal z fixu uzávěr. Nejprve napsal *A* jako alkoholismus. Pak napsal *P* jako promiskuitní. Zaplnil tabuli tučnými černými písmeny, která chtěl využít jako legendu k našim genogramům. *H* jako homosexualita; *D* jako drogy; *Š* jako gamblerství; *M* jako mentální poruchy; *I* jako interrupce; *G* jako členství v gangu; *Po* jako pornografie. Pokoušel jsem se ignorovat chybějící paralelismus ve Smidově seznamu, základní stylistické pravidlo, které jsem zachytil v hodinách angličtiny v prvním ročníku na střední. Sdělovatel, říkal jsem si, nemusí být vždycky dokonalý. J. si vzal jeden z plakátů a štos podal mně. Položil jsem si svůj list k nohám na šedý berberský koberec.

Smid se otočil tváří k nám a zaklapl uzávěr fixu. „Trauma často souvisí s generačním hříchem,“ řekl. „Musíme pochopit, kde je pr-
vopočátek tohoto hříchu. Jak kanul z otce na syna, z matky na dceru.“ Rozpoznal jsem postoj z biblického verše populárního v našem domovském sboru – Exodus 20:5.

Neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující. Trestám nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí.

Blondatý kluk předal každému z nás sadu barevných pastelek svázaných gumičkou. Ostřílení členové naší skupiny sklouzli ze svých židlí, aby začali pracovat na denním skupinovém projektu, a svoje plakáty si vzali s sebou. Rychle jsem je následoval, vždyť moje kolena již byla navyklá na hodiny klečení u oltáře našeho domovského sboru namazaného tungovým olejem, kdy jsem prosil Boha, aby mě změnil. Strávil jsem osmnáct let života tím, že jsem třikrát týdně chodil do kostela, společně se svým otcem a dalšími muži předstupoval před oltář a pokoušel se věřit do-
slovnému výkladu Bible.

„Chorobné vzorce rodičů ovlivňující děti,“ pokračoval Smid. „To je ten nejběžnější kořen sexuálního hříchu.“

Naše barevně kódované genogramy nám řeknou, odkud to začalo jít z kopce. Vracejme se v naší genealogii dostatečně daleko a najdeme když už ne odpověď na naše vlastní sexuální hříchy, tak alespoň míru odpovědnosti mrtvé a zdegenerované větve našeho rodokmenu.

Položil jsem svůj plakát na stranu koberce, abych mohl být blíže J. Když jsem přecházel kolem S., hodila po mně pohledem, ale já předstíral, že jsem si toho nevšiml.

J. mi dloubl do žeber červenou pastelkou, která mi na mé bílé košili zanechala malou fajfku. Můj zrak se přesunul po jeho dlouhé protáhlé paži až k místu, kde jeho purpurově žilnaté zápěstí kreslilo vlnitou červenou šipku zneužívání od jeho otce k jeho matce.

„Myslím, že to je ono,“ řekl. Jeho hlas byl tak monotónní, že bylo těžké poznat, jestli mluvil vážně nebo jen papouškoval hat-

matilku LIA. Uvažoval jsem, zda byla ironie významnou součástí jeho osobnosti už v době před LIA. „Myslím, že něco z tohoto zneužívání ze mě udělalo gaye. Nebo jsem mohl být tátovou D. Nebo možná měla máma I, než jsem se narodil.“

Uvažoval jsem, jak toho někdo o své rodině může vědět tolik. Můj klan byl tajnůstkářský; kdykoliv kolem proklouzla naše minulost, bylo to jen ve formě náhodných výbuchů nebo šifer.

„Nevím, kde začít,“ řekl jsem a zíral na prázdný plakát. To byl problém, který jsem zažíval pokaždé, když jsem se posadil k psaní. Ale pomalu jsem se v tom zlepšoval. Zklidněním svých myšlenek jsem do své duše vstoupil bočními dveřmi, posadil se se zkříženými nohama a přezkoumával hieroglyfy.

„Začni tím nejhorším,“ řekl J. a usmál se, „pokud tím nejhorším nejsi ty.“

Vyčarovat rodokmen ze vzpomínek na rané dětství bylo těžké. Život mého otce od okamžiku jeho povolání do funkce faráře zaplnil vakuum v naší rodinné mytologii. Zdálo se, jako by jeho důležitost pro naše město a komunitu přebila všechno, co jsme o sobě věděli. Já jsem byl Jeho Syn. Moje matka byla Jeho Žena.

Lidé mého otce vždycky vnímali jako zbožného věřícího, ale v padesáti letech se posunul o krok dál, klopýtal uličkou našeho kostela, třásl se, plakal a klečel s celým shromážděním, dokud náš kazatel nevyhlásil, že si Bůh mého otce povolal do služby. „Byl jsem bez cíle, dokud jsem nenalezl svoje poslání,“ opakoval můj otec každý týden, když stával za kazatelnami po celém státě Arkansas, dokud jsme mu nezačali věřit i já a moje matka

a netleskali společně s jeho publikem. „Byl jsem ničím. Ale Bůh mě uzdravil. Učinil mě úplným. Dal mi smysl.“

Za méně než týden, v polovině programu Zdroj, jsme s matkou plánovali jet ze zařízení LIA na vysvěcení mého otce kazatelem Misijních Baptistů, kde nás měli požádat, abychom se společně s ním postavili na jasně osvětlené pódium před publikem čítajícím více než dvě stě lidí. Výlet byl již předběžně schválen zaměstnanci a pokládán za nedílnou součást mého rozvoje, skutečnou příležitost otestovat mé zapálení pro věc. V kostele se od mé matky a ode mě očekávalo, že se budeme držet za ruce, usmívat se a ve správný moment propukneme v pláč. Ze všech koutů Arkansasu měli přicestovat důležití členové Baptistické misijní asociace Ameriky, aby si veřejně vyslechli muže, který by – jak mnozí naznačovali – mohl být jejich příštím Petrem, jejich příštím Pavlem, mužem, jehož morální kompas by mohl u baptistů vrátit věci k normálu, zvěstovat silnější víru v bezchybnost Bible, vydestilovat mnoho komplexních problémů, které v poslední době začaly sužovat jejich asociaci. Problémy jako rozvody, život na hromádce a – ten nejpalčivější – homosexualitu.

„Prostě přemýšlej o tom, kdo jsi,“ řekl J., zatímco svému plakátu dodával finální úpravy. Byl na tahle cvičení tak zvyklý, že by ty symboly mohl kreslit se zavřenýma očima. „A od toho zpětně vystopuj svou rodinou historii.“

Začal jsem vypisováním jmen mých praprarodičů do horní části plakátu následovaných mými prarodiči, pak mými rodiči. Vedle nich jsem připsal tety a strýce a všechny moje bratrance a sestřenice. Úplně dolů jsem trochu menším písmem přidal

své vlastní jméno. Legendu genogramu jsem dodržoval nejlépe, jak jsem dokázal, a vedle jména každého z příbuzných umístil pouze po jednom nebo po dvou symbolech hříchu. Dědeček s problémy s alkoholem: A. Babička, která se s ním rozvedla kvůli problémům s alkoholem: čárka se dvěma úhlopříčnými lomítky. Dva prarodiče, kteří zemřeli těsně po sobě: dvě X. Teta, jejíž první i druhý manžel zemřeli při letecké havárii cestou do Saigonu, která se později znovu vdala a rozvedla: čárka se dvěma úhlopříčnými lomítky. Strýc s problémy s drogami, alkoholem a gamblerstvím: D a A a \$, v tomto pořadí.

V průběhu toho, jak jsem vybarvováním políček a šipek a textových symbolů vytvářel graf svého rodokmenu, začínal genogram dávat smysl. Dodávalo mi pocit bezpečí, když jsem obviňoval jiné před sebou, když jsem každému přiřadil jeho nebo její vlastní symbol a zbavil je veškeré další charakteristiky. Mohl jsem vedle svého jména umístit H a na všem ostatním, co se mě týče, by přestalo záležet. Kdybych začal přemýšlet, proč sedím se skupinou cizích lidí na této podlaze pokryté kobercem, mohl bych vypočítat seznam rodinných hříchů, pokrčit rameny a bez dalších otázek přejít k další aktivitě. Všechno to zmatení ohledně toho, kým jsem a proč mě život dovedl do tohoto okamžiku, by se mohlo poskládat do mého dokončeného genogramu, vložit do složky a ukryt do jedné z mnoha přihrádek kartotéky LIA.

„Zdá se, že máš na obou stranách rodiny spoustu A,“ řekl J. klidným, monotónním hlasem, zatímco se kochal mým genogramem. „To muselo vaše dost poznamenat. Víš, říká se, že ty největší hříchy někdy přeskakují ob generaci. Ty *fakt* musíš být gay.“

„To je na prd,“ řekl jsem a rozhlédl se, abych se ujistil, že mě nikdo neslyšel. Bylo tu přísně zakázáno dokonce i mírné klení. „Myslím, že bude trvat dlouho, než se vyléčím.“

Smid vstoupil mezi nás a pozoroval můj plakát. „Dobrá práce,“ řekl a poplácal mě po zádech. Tak zlehka a rozvážně, že jsem sotva zaregistroval bříška jeho prstů. Později jsem jeho dotyk ucítil znovu, na svém lokti, to když napravoval můj okázalý postoj s rukama v bok na něco vhodnějšího pro heterosexuála, pózu ochablého Kromaňonce, populární v malých jižanských městech podobných tomu, v němž jsem vyrůstal.

„Už nikdy nechci slyšet tenhle jazyk,“ dodal hlubším, sníženým barytonovým hlasem, opotřebovaným namáháním. „Zde je tolerován pouze jazyk Boží.“

Slyšel jsem S., jak se za mnou tiše směje.

„Nováček,“ zašeptala.

„Nedělej si prdel,“ řekl jsem. Zarazila se, jako by dostala facku, ale rychle se oklepala a znovu se zasmála, dost hlasitě na to, aby obrátila Smidovu pozornost zpátky k nám.

Když se ohlédnu zpět, myslím, že musela být ráda, že pro jednu nebyla předmětem posměchu v místnosti ona, že byla zbavena pozornosti lidí, kteří sami sebe považovali za šťastné, že znali někoho, kdo skrýval ještě zavrženíhodnější tajemství. Musela být ráda, že si ji lidé na vteřinu přestali představovat, jak leží na zádech ve stísněném obývacím prostoru svého přívěsu s napůl prázdnou sklenicí arašídového másla jako temnou skvrnou na kuchyňském pultu ve chvíli, kdy její rodiče vešli vchodovými dveřmi dovnitř a našli svou dceru změněnou k nepoznání.

„Nespěchej,“ řekl Smid a obrátil se zpátky ke mně. „Budeš to chtít změnit.“

Zasunul jsem si tužku za ucho a prohlédl si napůl dokončený genogram, pokoušeje se rozpomenout na hříchy svých otců. Takto jsem seděl, dokud čas pro aktivity neskončil, a bál se napsat něco, co bych nemohl smazat.

Ti, kteří jednají upřímně

Muži se shromáždili v předváděcí místnosti a podrážky jejich kožených jezdeckých bot skřípaly na dlažbě. Uplynulá noc s sebou přinesla několik centimetrů srážek, jež se už nashromáždily v mezerách jejich příjezdových cest z hrubého betonu, usadily se v těsnění dveří jejich aut z pěnové gumy a vylily se ze skrytých zásobáren rámu jejich podlahových prken. Bylo to, jako by se moderátor předpovědi počasí s nacvičeným středozápadním přízvukem spletl a žádný déšť nebyl. Silnice byly suché jako obvykle a v oparu teprve druhého nebo třetího šálku kávy za to ráno by si tito muži nikdy nemuseli všimnout ničeho odlišného, nebýt skřípání jejich podrážek, zvuku poukazujícího na to, že aktivity té noci probíhaly bez nich.

„Říkám vám, že je doba konce,“ říkal bratr Nielson. Dva muži mu pomohli dobelhat se na černou koženou pohovku v rohu předváděcí místnosti. Bratr Nielson vyslal svůj odraz na červený Mustang zaparkovaný ve středu místnosti, krátce se usmál na svou mohutnou siluetu a pak odvrátil zrak. „Válka na Blízkém Východě. Kvůli čemu? Proč tam prostě nehodíme atomovku?“ Bratr Nielson si vysloužil úctu dvaceti lety tvrdé práce diákona v našem místním sboru misijních baptistů. Když mu začalo selhávat zdraví a jeho tělo pomalu vápenatělo, byl jeho význam jakožto pilíře sboru a našeho arkansaského městečka stále výraznější. Ale jeho cestě k váženosti nakonec zabránila jeho domýšlivost.

„Míval jsem všechny dívky, o kterých muži sní,“ říkával proslule. „Byly jich stovky. Stály ve frontě. Každá značka a model, jaké si lze představit.“

Lem jeho svátečních kalhot teď zaostával za jeho botami a stíral stopy vody, které zde zůstaly po ostatních mužích. „Nevím, proč to lidi musejí tak komplikovat. CNN chce, abychom si mysleli, že jsme tam vůbec neměli chodit. To neví, že se Ježíš každým dnem vrátí?“ Zabořil se do pohovky a její kůže zapištěla. „Cítím to v kostech.“

Můj otec a ostatní muži rádi říkali lidem o evangeliu toto: Bůh nemá čas na nikoho kromě těch, kteří jednají upřímně. Říkejte, co máte na srdci, a říkejte to jasně. „Neexistuje žádná ne-utralita,“ rád říkával můj otec. „Žádná šedá zóna. Nic mezi.“

Pozoroval jsem je od dveří kanceláře mého otce, zatímco jsem v jedné ruce svíral Bibli v překladu krále Jakuba a druhou se držel dřevěných zárubní. Za méně než pět minut se k nim přidám, poklekne na kolenu před pohovkou, a vůbec poprvé budu mého otce a jeho zaměstnance vést ranním studiem Bible. Od té doby, co se můj otec před pár lety přestěhoval do tohoto městečka, aby zde začal řídit nové obchodní zastoupení Fordu, organizoval studium Bible každý pracovní den ráno. Stejně jako většině členů sboru, které jsme znali, dělal i jemu starosti nedostatek modliteb ve školách a podnicích. Měl za to, že země, byť vedená evangelickým prezidentem, se neustále snaží zbavit každodenní životy svých občanů vši původní slávy Kristovy, zejména pokud šlo o záležitosti jako slib věrnosti a oslavy Vánoc, o nichž se vždy povídalo, že musí čelit útokům. Stejně jako moje

matka byl vychován v církvi, a protože v místě, kde mí rodiče žili po většinu svých životů, byla církev jen jedna, patřila moje rodina vždycky k misijním baptistům zabývajícím se vedením lidí k Pánu. *Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.* Můj otec vzal tenhle verš doslova, jako všichni misijní baptisté, a stejně jako všichni evangelikálové věřil, že čím více duší shromáždíte v Kristově jménu, tím více duší zachráníte od věčného pekelného ohně. Minimum byly dvě duše, tři byly tak akorát, ale nejlepší bylo devět nebo deset duší. „Než zemřu, chci k Pánu přivést alespoň tisíc duší,“ opakoval mi téměř denně.

Díky tomu, že jsem pro něj každé léto pracoval jako čistič aut, jsem se od byznysu se záchranou duší držel ve slušné vzdálenosti. V osmnácti letech jsem za sebou neměl vlastně žádné zkušenosti se sborovou službou. Ačkoliv to nikdy neřekl napřímo, každé léto ode mě vyžadoval manuální práci, která by mi pomohla změnit se na normálního jižana v plné síle, aby vykompenzoval moje intelektuální a femininní vlastnosti. V pracovních dnech mi dělaly společnost lahve s rozprašovačem naplněné těsnicími prostředky, leštícími přípravky, sloučeninami na karoserii a leštidly na pneumatiky. Růžové, purpurové a žluté tekutiny, které jsem sotva znal jinak než podle vůně a pocitu, jak se mi zapékají do sluncem spálené kůže, a pak podle shluků pěny, které se na konci každého dne usazovaly u odtoku sprchy, do něhož nakonec s vířením stekly. Když se mě otec zeptal, kolika zákazníkům jsem na ploše venku svědčil, mohl jsem se usmát a říct: „Myslím, že tlaková myčka nemá duši, přestože vydává ty šílené bzučivé zvuky.“ A můj otec mohl říct: „Musíme tu věc opravit,“ a otočit hlavu, aby na mě neviděl.

Ale pokud šlo o to ranní studium Bible, tady by mě žádné vtípky nezachránily. Musel jsem obstát, nebo zklamat svého otce před ostatními muži. Protože jsem byl vnímán jako jeho rozšíření – *skončíš jako tvůj táta; nemůžu se dočkat, až uvidím, jaký dar dal dobrý Pán tobě* – očekávalo se, že se z mých rtů budou sypat velké věci. Víno ze sudů z Kány: To, co bylo prázdné, je náhle obnoveno, svatební hostina pokračuje, učedníci věří v zázraky.

Když se k nám o obědových přestávkách v Timberlinu, jedné z mála restaurací ve městě, připojovala moje matka, v obrovité místnosti obložené dřevem, jejíž stěny byly pokryty tupými pilami a zrezlými čepelemi třikrát většími než moje hlava, rozhlédl se můj otec po obědvajících lidech a povzdechl si raněným zvukem, po němž byl jeho hlas prázdný a tichý.

„Kolik myslíte, že ze zde přítomných duší směřuje přímo do pekla?“ říkával.

A než jsme mohli odejít z restaurace, uspořádal představení a každému zaplatil oběd. Vstal od našeho stolu, stáhl servírku z jejího naprogramovaného kurzu mořem umaštěných tváří a zašeptal jí do ucha objednávku. Zatímco se kolem nás prosme-kávali zákazníci, postavili jsme se s matkou ke vchodu a čekali, až doplatí. Někdy k mému otci přišel nějaký zákazník, aby vyjádřil nesouhlas s jeho dobročinností, a můj otec říkal něco jako: „Pán mi požehnal. Požehná i vám, pokud Ho vpustíte do svého srdce.“ Nejčastěji zákazníci seděli u svých stolů a vstřebávali do svých džínů, triček a měchýřů vůni smažených kuřecích jater, neteční, dokud nenastal čas k placení, kdy zúženým pohledem zírali na

procházející servírku, jako by ona měla být zodpovědná za jejich pocity trapnosti. Nikdo v tomto jižanském městečku nebyl rád, když se měl cítit zavázaný, a nikdo to nevěděl lépe než můj otec.

Cloumal jsem dřevěnými zárubněmi kanceláře mého otce, dokud se téměř neuvolnily, a poslouchal, jak řeč bratra Nielsona a dalších přešla do stálého rytmu. Mnoho zaměstnanců obchodního zastoupení pravidelně navštěvovalo náš sbor, někteří byli zbožnější než jiní, někteří svoji zbožnost možná přeháněli kvůli mému otci, ale všichni byli mými bratry, což bylo slovo, které misijní baptisté uplatňovali na všechny následovníky Krista. Bratři a sestry, všichni sloužící stejnému Otci ve jménu Syna. Jejich slovům jsem nerozuměl, ale cítil jsem, že jejich řeč byla plná vzrušení až téměř k prahu bolesti a každá slabika byla jako hlasitý hučící zvuk, zrychlené mávání křídel.

„Dnes ráno bylo další zemětřesení,“ řekl můj otec. „Jste připraveni na vytržení?“

Slyšel jsem, jak za mnou píše na svém počítači, jednu klávesu po druhé, a přidává tak svůj vlastní metronomický protipohyb k tikání hodin z leštěného chromu nad svým stolem. Nedávno vyměnil 56k vytáčené připojení své kanceláře za vysokorychlostní DSL a každé ráno v rychlosti procházel stručný přehled zpráv na Yahoo!. Hledal témata rozhovoru související s Armagedonem. Obléhání Chrámu narození Páně. Invaze USA v Afghánistánu. Tohle všechno souviselo s předpověďmi popsány ve snech svatého Jana v knize Zjevení. Tato pátrání byla vedena prostou logikou: Jestliže mělo být každé slovo Bible bráno doslova, pak by trápení a ohně svědectví svatého Jana jistě byla trápeními

a ohni dnešního koloběhu zpráv. A to jediné, v co jsme mohli doufat v této době konce, bylo, že země vyjádří svou věrnost Kristu ještě předtím, než začne vytržení, napraví některé svoje špatnosti a do úřadů bude i nadále volit spolehlivé znovuzrozené republikány.

Představil jsem si přicházející zemětřesení, modely hot rodů lemující poličky v jeho kanceláři rozbíjející se o podlahu, jejich sténající dvířka a s praskáním se rozevírající panty. Na někoho, kdo od píky postavil čtrnáct street rodů, na muže, který se mohl chlubit tím, že se svým akvamarínově modrým fordem z roku 1934 vyhrál národní soutěž street rodů v Evansvillu v Indianě, byl můj otec připravený – dokonce celý dychtivý – k tomu, aby ve chvíli, kdy zazní trumpety, sledoval, jak všechna jeho práce shoří do základů. Nic nedělal napůl. Když se rozhodl, že bude stavět auta, postavil ne jedno, ale čtrnáct; když se rozhodl, že bude na plný úvazek pracovat pro Boha, učinil tak jediným způsobem, jaký znal, aniž by ohrozil materiální blahobyt svojí rodiny – tím, že ze svého byznysu učinil Boží byznys. Jeho idolem byl Billy Graham, evangelista, který veřejnou sféru využil natolik, že byl schopen formovat politické klima naší země šeptáním do uší ne méně než jedenácti prezidentů. Předtím, než se můj otec stal pastorem svého vlastního sboru, kopíroval jeho vliv v malém měřítku svojí intenzitou ten Grahamův. Členové policie v našem městečku, kteří od mého otce nakupovali své bílé hranaté Fordy Crown Victoria, z jeho pobočky nikdy neodcházeli bez napomenutí, aby šli a přinesli našemu městečku pořádek – a, což bylo ještě důležitější, aby pomáhali šířit evangelium mezi nevěřící.

„Musíme být bdělí,“ řekl můj otec přes monitor svého počítače. „Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci a budou projevovat velká znamení a divy.“

Několikrát poklepal na myš svou příliš velkou rukou, rukou, která dokázala rozebrat karburátor, ale jejíž drsné hrany a spálená kůže mu ztěžovaly ovládání osobního počítače.

Několik let předtím, než jsem se narodil, zastavil můj otec u krajnice dálnice, procházející naším městem, aby pomohl jednomu muži, kterému se pokazilo auto. Ve chvíli, kdy se táta plazil pod motor, aby prověřil abnormality, otočil ten cizí člověk klíčem v zapalování, čímž zapálil benzín unikající z karburátoru, a při následném vznícení utrpěl otec popáleniny třetího stupně na tváři a rukou. Tyto popáleniny mu spálily a umrtvily nervy, takže teď dokázal udržet ruku nad plamenem svíčky třicet i více vteřin, dokud jsme s mámou nezakřičeli, aby přestal.

Když jsem jako dítě trpěl kolikou, utěšoval mě tím, že se mnou seděl v proutěném houpacím křesle a dal mi k tváři svíčku. Potom dlaní stiskl otevřené O skleněného držáku, dokud se oheň téměř nerozplynul. Opakoval to až do té doby, kdy jsem se unavil a hlava mi spadla na jeho hrud', zatímco on mi tiše zpíval jednu ze svých vymyšlených ukolébavek.

*Je to můj starý dobrý kamarád
 Jak jen to může být snadné
 Je to můj starý dobrý kamarád
 Je to můj starý dobrý přítel
 Je to můj starý dobrý kamarád*

V určitých chvílích svého života se otec musel ptát sám sebe, proč ten cizí člověk otáčel tím klíčem. Musel se ptát sám sebe, proč by tím klíčem otočil kdokoliv.

„V žádném případě,“ řekl můj otec, když chodil okolo cizincova auta, aby zkontroloval motor, „neotáčejte klíčem.“

Musel vzniknout nějaký zádrhel v komunikaci, něco v tom cizinci, co mu řeklo, že je úplně v pořádku nastartovat motor přesně v tom okamžiku, kdy se ten dobrý Samaritán vplazil pod nárazník jeho auta. Ať už byly cizincovy motivace jakékoliv, nezaváhal.

Moje matka mi později řekla, že když se můj otec v oblečení pokrytém popelem, napůl spáleným obličejem a třesoucím se celým tělem objevil u vchodových dveří, byla její první reakce taková, že ho požádala, aby zůstal venku. Právě vysávala koberec. Měla za to, že byl prostě špinavý od bláta.

„Běž pryč,“ řekla. „Počkej, dokud to nevysaju.“

Když o několik hodin později stála u otcovy nemocniční postele a čekala, než se mu uzdraví ruka, aby ho mohla chytit aspoň za nějakou část těla, cítila namísto lásky lítost a strach. Bylo jí líto muže, který by bez přemýšlení riskoval svůj život kvůli cizím lidem. Měla strach ze života s ještě před okamžiky pohledným mužem, bývalým zadákem amerického fotbalu ve věku něco málo přes dvacet, s důlkem na bradě a hlubokými drolíčky Johna Travolty z *Horečky sobotní noci*, teď změněným na – na co? To nikdo přesně nedokázal říct. Obvazy měly být odstraněny až za několik týdnů a teprve pak lékaři zjistí, zda bude transplantovaná kůže alespoň trochu připomínat jeho původní tvář.

„Tolik zemětřesení, že se to nedá sledovat,“ řekl můj otec a odhodil myš do štosu papírů, který měl vedle sebe. Prokřupal si všechny klouby u prstů na rukou. „Nepotřebuješ však úkryt, když máš Boží zbroj.“ Ukázal na Bibli v mé ruce.

„Jistěže ne,“ řekl jsem. Představil jsem si opancéřovaná sarančata vířící ve spirálách z mraků. Spousty nevěřících s těly protkanými postříbřenými pochvami. A někde v mém podvědomí mě v poslední době sužovala myšlenka, že bych mohl být jedním z nich.

V osmnácti letech jsem svou orientaci ještě pořád tajil a byl jsem ve vlažném vztahu se svou dívkou, Chloe, jejíž záliba ve francouzských polibcích mi chladnou čepelí protínala podbřišek. O týden dříve jsme seděli v autě před jejím domem a Chloe mi sáhla na nohu. Odtáhl jsem se od ní, řekl „je tu tak chladno,“ přepnul páčkou topení, sklouzl jsem dolů na sedadle spolujezdce a přál si, aby tam bylo katapultovací tlačítko. V tom okamžiku jsem zažil svou vlastní fantazii Armagedonu: stisknuté tlačítko dálkového ovladače, povstalec v kapuci klidně kráčejíci od našich létajících trosek, kusy mé flanelové košile letící vzduchem s křídly z plamenů, policista s tlustým krkem probírající zbytky výbuchu a pátrající po Chloeině purpurové gumičce do vlasů.

„A kromě toho,“ řekl jsem, když jsem si pomyslel, že by tento okamžik mohl vést k více intimnostem, než jsme kdy dovolili, „měli bychom počkat do svatby.“

„Dobře,“ řekla a odtáhla ruku. Byli jsme spolu už rok a půl, a tak od nás sborové shromáždění očekávalo, že se vezmeme, než nás

stihnou změnit léta na vysoké. Dříve toho léta jsme s mou matkou a mou tetou cestovali na Floridu. Když jsme odjížděli, naklonila se Chloeina matka oknem na straně řidiče a dramaticky zašeptala do ucha mé matky. „To víš, že se po tomhle všechno změní, vid?“ řekla. „Vy všichni v jednom hotelovém pokoji. Vše-chno.“

Ale nezměnilo se nic. S Chloe jsme se v noci plížili ven s vinnými stříky mojí tety, sedli si k bazénu a pozorovali, jak se jeho vlny čeří okolo plastového obložení, a někde v temnotě před námi pulzoval hněvivý příliv. Začínal jsem si myslet, že nepotřebujeme nic jiného než přátelství. Díky Chloe jsem se cítil úplně, a to tak jako s nikým jiným. Díky ní bylo zábavné procházet se chodbami školy a sledovat souhlasné pohledy na tvářích lidí. Viděl jsem v jejich očích skutečnou lásku, kterou bych jí jednoho dne mohl být schopen vrátit. Když jsme se poprvé potkali ve sboru, byl její úsměv tak upřímný, že jsem se rozhodl pozvat ji na rande hned po kázání a rychle jsme si zvykli na šťastný stereotyp. Sledovali jsme filmy, poslouchali popovou hudbu, hráli počítačové hry, navzájem si pomáhali dodělat domácí úkoly. Až do toho intimního okamžiku v autě to vypadalo, že nebylo s čím se svěřovat, ale náhle mezi námi vznikl nový tlak.

Odešli jsme s otcem z kanceláře, připojili se k ostatním mužům u paty pohovky a klesli na kolena na studenou dlažbu. Nad našimi hlavami visela cedule, na níž stálo: ŽÁDNÉ KLENÍ ZDE NENÍ TOLEROVÁNO – TOHLE JE PÁNŮV PODNIK.

Muž po mé levici, bratr Hank, svíral víčka tak pevně, že se mu nad červenými tvářemi vytvořily nepatrné bílé vlnky. Jako

otcův prodejce číslo jedna dokázal bratr Hank přizpůsobit svoji řeč každé příležitosti. „Drahý Pane,“ řekl, „dej tomuto chlapci sílu, aby toto ráno předal své poselství.“ Objal mě svojí těžkou paží kolem ramen a postrčil mě směrem ke svým žebřům. Ucítil jsem pronikavou vůni mentolu a pod ní zemitý pach jeho farmy, místa, které jsem viděl poprvé, když jsem jej míjel při jedné ze svých dlouhých procházek po lesních stezkách obklopujících náš dům.

Bratr Hank pokračoval: „Dej mu svou božskou milost a milosrdenství.“ Na chvíli přestal a dovolil tak, aby vzdálené tikání otcových chromovaných hodin ustálilo náladu každého z mužů. Několik z nich skuhralo slova povzbuzení.

„Ó, ano, Pane,“ řekli.

„Ano ó ano ó ano ó ano ó ano, Pane,“ opakovali.

Bratr Hank pozvedl svou hlavu od mých zad a nechal ji vznášet se nad mými vlasy, tak, jak to dělával můj otec, než o mou lebku rozbil imaginární vejce a způsobil, že mi po tvářích stékal imaginární žloutek. „Učiň z něj nádobu pravdy. Dej, ať z Tvé požehnané fontány neplyne žádná faleš. Amen.“

„Amen!“ zakřičeli muži a s praskajícími koleny povstali na nohy.

Usadili jsme se v kruhu židlí okolo pohovky a bratr Nielson s mým otcem si zabrali střed. Bratr Hank vytáhl ze šuplíku stolu poblíž štos Biblí a rozptýlil je jako balíček karet; každý z nich si svou Bibli pečlivě vybíral a prohlížel, načež ji rychle otevřel.

„Než začneme, něco mi řekni,“ řekl bratr Nielson a vytáhl svou vlastní Bibli zpoza jednoho z polštářků pohovky. Na přední straně u spodu obalu z rozpraskané kůže zlatě zářilo jeho jméno. Jeho popraskaná Bible nám všem říkala jednu věc:

Zde je muž, jehož prsty za uplynulých ohýbaly a zase narovnávaly každou stránku. Zde je muž, který tiše vzlykal do otevřeného hřbetu a dovolil svým slzám, aby zvlhčovaly a krčily červeně zvýrazněné texty našeho Spasitele. „Hovořil jsem se zde přítomnými muži,“ pokračoval bratr Nielson, „a chci vědět jednu věc, chlapče. Jaký máš názor na problém Blízkého Východu? Co si myslíš o rozhodnutí našeho prezidenta?“

Zmrzl jsem. Existence Chloe mě sice chránila před příliš přímým zpochybňováním mojí sexuality, ale existovaly určité názory, které by mne činily podezřelým nezávisle na okolnostech. Byl jsem nervózní vždycky, když jsem musel vyjádřit názor na cokoli, co by mě vystavovalo souzení. Být brán jako baba byla jedna věc; být brán jako baba a sympatizant s Araby věc druhá. Být brán jako baba a sympatizant s Araby by připravilo cestu ostatním, aby si konečně všimli toho, že mě přitahují muži. A kdyby odhalili toto tajemství, pak by je nic nezastavilo od toho, aby se zpětnou platností zavrhl každý detail mojí osobnosti, každý můj názor, jako pouhé symptomy homosexuality. Mohl jsem se chlubit tím, že jsem vyleštil více aut než kterýkoliv jiný pracovník mého otce; mohl jsem ukázat na nějakého chlapce na střední a smát se jeho těsným džínům a načesaným vlasům; ale jakmile by vyvstalo podezření, že jsem cítil jistá *nutkání* nebo si myslel jisté myšlenky, přestal bych být v jejich očích mužem, i v očích mého otce.

„Nuže, chlapče?“ řekl bratr Nielson. Naklonil se dopředu a usmál se mdlým úsměvem. Zdálo se, že zvednout záda z koženého gauče ho stojí veškerou sílu. „Neumíš mluvit?“